

μου,» εἶπεν ἡ γυνή, «δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σὲ ἐνό-
χλῃσω εἰς τὴν οἰκίαν σου, ἀλλὰ παρακαλῶ νὰ
μοι ἐπιτρέψῃς νὰ διαμείνω ὀλίγας ἑσπέρας εἰς
τὴν αἰθούσαν τοῦ δικαστηρίου, ἡ ὁποία εἶναι
κενὴ, καὶ . . .» Ἐδῶ δὲ δικαστὴς διέκοψε τὴν δι-
λίαν τῆς καὶ τὴν ἠρώτησε· «πῶς ὀνομάζεσαι
καλὴ μου;» «Ὀνομάζομαι ἀπεκρίθη ἡ γυνή,
Ἀλήθεια.» «Φύγε,» τῆς λέγει τότε ὠργισμέ-
νος, «νὰ μὴ φωνάξω τὸ ψεῦδος καὶ κακὴν κα-
κῶς σὲ ἐκβάλω ἀπ' ἐδῶ.» «Ἄ! χωρὶς αἰτίας
μὲ διώκεις;» εἶπεν ἡ Ἀλήθεια, «ἀλλὰ μάθε,
ὅτι θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ ἰδική μου σειρὰ· διότι
ἐγώ,» εἶπε μὲ τόνον, «εἶμαι θυγάτηρ τοῦ
Χρόνου καὶ ἐπιτυγχάνω τὰ πάντα παρὰ τοῦ
γέροντος πατρός μου, ὅστις ἀργεῖ μὲν, ἀλλὰ
ποτὲ δὲν μοι ἀρνείται νὰ μὲ παρουσιάσῃ εἰς
τὸν κόσμον ἐπισημοτέραν τοῦ ψεύδους.»

Η ΑΛΑΖΟΝΙΑ.

«Τί εἶναι, πάτερ μου,» ἠρώτησε μίαν φορὰν
παιδίον τὸν πατέρα του, «ἡ ἀλαζονία; διότι
πολλάκις ἤκουσα τὴν λέξιν καὶ δὲν ἐνόησα.» —
«Ἀλαζονία, παιδί μου,» εἶπεν ὁ πατήρ, «εἶναι
τὸ κάκιστον ἐλάττωμα τῶν ἀνθρώπων.» —
«Χειρότερον ἀπὸ τὴν κλοπὴν καὶ ἀπὸ τὸ ψεῦ-
δος; δὲν πιστεύω,» εἶπε τὸ παιδίον. — «Πολὺ
χειρότερον,» ἀπεκρίθη μὲ σοβαρότητα ὁ πατήρ·
«διότι ὅστις κλέπτει, ἢ ψεύδεται βλάπτει συ-
νήθως μόνον τοὺς ἄλλους, τὸν ἐαυτὸν τοῦ δὲ
συχάνκι φαίνεται, ὅτι τὸν ὠρελεῖ, ἐνῶ δὲ ἀλα-
ζὼν ἄνθρωπος καὶ τοὺς ἄλλους βλάπτει καὶ αὐ-
τὸς γίνεται γελοῖος, χάνει τὴν ὑπόληψίν του
καὶ πολλάκις καταστρέφει καὶ τὴν ζωὴν του.»
«Τώρα πολὺ περιεγότερος γίνομαι,» εἶπε τὸ παι-
δίον, «νὰ μάθω, τί εἶναι ἀλαζονία.» — «Ὁ ἄ-
δελφός σου Ἰούστος,» ἀπεκρίθη ὁ πατήρ, «δὲν
ἐσπούδασε τὴν ναυτικὴν τέχνην, καὶ ὅμως ἐ-
πιθυμεῖ νὰ λάβῃ θέσιν κυβερνήτου φανταζόμε-
νος, ὅτι εἶναι ἱκανὸς εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, προσ-
παθὼν δὲ νὰ καταπείσῃ εἰς τὴν ιδέαν του ἕνα
ἰδιοκτῆτην πλοίων, ἐὰν δὲν κατορθώσῃ τὸν σκο-
πὸν του, θὰ δοκιμάσῃ πολλὴν θλίψιν, ἐὰν δὲ
τὸν καταπείσῃ καὶ λάβῃ τὴν θέσιν κυβερνήτου,
εἰς καιρὸν τρικυμίας καὶ τοὺς ἐπιβάτας θέλει
πνίξῃ, καὶ τὸν ἰδιοκτῆτην, θέλει ζημιώσῃ, καὶ
τὸν ἐαυτὸν τοῦ ἀδίκως θέλει καταστρέφει·
παρόμοια συμβαίνουν καὶ εἰς τὰ ἄλλα ἔργα, εἰς
τὰ ὁποία οἱ ἀλαζόνες γίνονται ἀρχηγοί.» —
«Ἐννοῶ τώρα, πάτερ μου, ὅτι τῷ ὄντι ἡ ἀλα-
ζονία εἶναι τὸ χειρότερον ἐλάττωμα διότι

κάμνει τὸν ἄνθρωπον νὰ νομίζῃ, ὅτι γνωρίζει
καὶ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζει. — «Προσπά-
θησε λοιπὸν, σὺ,» εἶπεν ὁ πατήρ, «νὰ γίνῃς
ἱκανὸς εἰς τὸ ἐπάγγελμα, τὸ ὁποῖον θὰ καμ-
νῇς καὶ ποτὲ μὴ θελήσῃς νὰ φαίνεσαι ἄξιος,
εἰς ὅ,τι δὲν θὰ εἶσαι.»

Ο ΑΒΡΑΑΜ ΠΡΟΣΦΕΡΩΝ ΤΟΝ ΙΣΑΑΚ.

Αὕτη ἡ εἰκὼν παριστᾷ συμβάν τι, τὴν ἀφή-
γησιν τοῦ ὁποίου θὰ εὑρητε εἰς τὴν Ἀγίαν Γρα-
φήν. (Γεν. ΚΒ'. 1—14) ὡς ἐξῆς. «Μετὰ δὲ τὰ
πράγματα ταῦτα — δηλ. ὅταν ὁ Ἰσαὰκ ἦτο ὡς
εἰκοσι πέντε ἐτῶν τὴν ἡλικίαν — ὁ Θεὸς ἐδοκίμα-
σε τὸν Ἀβραάμ· ὁ δὲ εἶπεν, ἰδοὺ ἐγώ. Καὶ εἶπε,
Λάβε τώρα τὸν υἱόν σου τὸν μονογενῆ, τὸν ὁ-
ποῖον ἠγάπησας, τὸν Ἰσαὰκ, καὶ ὑπάγε εἰς
τὸν τόπον Μοριά, καὶ πρόσφερε αὐτὸν ἐκεῖ εἰς
δλοκαύτωμα, ἐπὶ ἐνὸς τῶν ὀρέων, τὸ ὁποῖον
θέλω σοὶ εἶπει. Σηκωθείς δὲ ὁ Ἀβραάμ ἐνώ-
ρις τὸ πρωῒ, ἑσταμάρωσε τὴν ὄνον αὐτοῦ, καὶ
ἔλαβε μετ' ἑαυτοῦ δύο ἐκ τῶν δούλων αὐτοῦ,
καὶ Ἰσαὰκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ καὶ σχίσας ξύλα
δὲ τὴν δλοκαύτωσιν, ἐσηκώθη καὶ ὑπῆγεν
εἰς τὸν τόπον, τὸν ὁποῖον εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ
Θεός. Τὴν δὲ τρίτην ἡμέραν ὑψώσας ὁ Ἀβρα-
ὰμ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἶδε τὸν τόπον μα-
κρόθεν. Καὶ εἶπεν ὁ Ἀβραάμ πρὸς τοὺς δούλους
αὐτοῦ, σεῖς καθίσατε αὐτοῦ μετὰ τῆς ὄνου·
ἐγὼ δὲ καὶ τὸ παιδάριον θέλομεν ὑπάγει ἕως
ἐκεῖ· καὶ ἀφοῦ προσκυνήσωμεν, θέλομεν ἐπι-
στρέφει πρὸς ἐσᾶς. Καὶ λαβὼν ὁ Ἀβραάμ τὰ
ξύλα τῆς δλοκαύσεως, ἐπέθεσεν ἐπὶ τὸν Ἰ-
σαὰκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, καὶ ἔλαβεν εἰς τὴν χεῖ-
ρα αὐτοῦ τὸ πῦρ, καὶ τὴν μάχαιραν καὶ ὑπῆ-
γον οἱ δύο ὁμοῦ. Τότε ἐλάλησεν ὁ Ἰσαὰκ πρὸς
Ἀβραάμ τὸν πατέρα αὐτοῦ, καὶ εἶπε, Πάτερ
μου. Ὁ δὲ εἶπεν· Ἰδοὺ ἐγώ, τέκνον μου. Καὶ
εἶπεν ὁ Ἰσαὰκ· Ἰδοὺ τὸ πῦρ καὶ τὰ ξύλα, ἀλλὰ
ποῦ τὸ πρόβατον διὰ τὴν δλοκαύτωσιν; Καὶ
εἶπεν ὁ Ἀβραάμ· ὁ Θεός, τέκνον μου, θέλει
προβλέψῃ εἰς ἑαυτὸν τὸ πρόβατον διὰ τὴν
δλοκαύτωσιν. Καὶ ἐπορεύοντο οἱ δύο ὁμοῦ. Ἀ-
φοῦ δὲ ἔφθασαν εἰς τὸν τόπον, τὸν ὁποῖον εἶπε
πρὸς αὐτὸν ὁ Θεός, ὠκοδόμησεν ἐκεῖ ὁ Ἀβραάμ
τὸ θυσιαστήριον, καὶ διέθεσε τὰ ξύλα, καὶ
δέσας τὸν Ἰσαὰκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἔβηλεν αὐ-
τὸν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον ἐπάνω τῶν ξύλων,
καὶ ἐκτείνας ὁ Ἀβραάμ τὴν χεῖρα αὐτοῦ, ἔ-
λαβε τὴν μάχαιραν διὰ νὰ σφάξῃ τὸν υἱόν

αὐτοῦ. Ἄγγελος δὲ Κυρίου ἐφώνησε πρὸς αὐτὸν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ εἶπεν, Ἀβραάμ, Ἀβραάμ. Ὁ δὲ εἶπεν Ἰδοὺ ἐγώ. Καὶ εἶπε· Μὴ ἐπιβάλης τὴν χεῖρά σου ἐπὶ τὸ παιδάριον, καὶ μὴ πράξης εἰς αὐτὸ μὴδὲν· διότι τώρα ἐγνώρισα, ὅτι σὺ φοβεῖσαι τὸν Θεόν, ἐπειδὴ δὲν ἐ-

Ὁ Ἀβραάμ καὶ ὁ Ἰσαάκ.

λυπήθης τὸν υἱόν σου τὸν μονογενῆ δι' ἐμέ. Καὶ ὑψώσας ὁ Ἀβραάμ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἶδε· καὶ ἰδοὺ κριὸς ὤπισθεν αὐτοῦ, κρατούμενος ἀπὸ τῶν κεράτων αὐτοῦ εἰς φυτὸν πυκνὸ-κλαδόν· καὶ ἐλθὼν ὁ Ἀβραάμ, ἔλαβε τὸν κριὸν καὶ προσέφερεν αὐτὸν εἰς ὄλοκαύτωμα ἀντὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Ἀβραάμ τὸ ὄνομα τοῦ τόπου ἐκείνου Ἰεσβά-ϊρέ· ὁ Κύριος θέλει προβλέψει.

Ο ΒΑΚΧΟΣ ἢ ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ὁ Βάκχος, ὅστις καὶ Διόνυσος λέγεται, ἦτο υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σεμέλης τῆς θυγατρὸς τοῦ Κάδμου. Ἡ Σεμέλη κατὰ δολίαν συμβουλήν τῆς Ἥρας παρεκάλεσέ ποτε τὸν Δία νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτὴν ἐν ὅλῃ τῇ θεϊκῇ αὐτοῦ δυνάμει καὶ μεγαλοπρεπείᾳ. Ὁ Ζεὺς μὴ δυνάμενος ν' ἀποφύγῃ τὴν αἴτησιν τῆς Σεμέλης διὰ τὸν ὕρκον, τὸν ὁποῖον ἔδωκε, καταβὰς μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν κατέφλεξεν αὐτὴν καὶ ἅπαντα τὸν οἶκόν της. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο ἐγκυὸς 7 μηνῶν, ὁ Ζεὺς ἔλαβε τὸ βρέφος καὶ τὸ ἔδεσε περὶ τὸν μηρὸν αὐτοῦ καὶ μετὰ δύο μῆνας

ἐξαγαγὼν τὸν Διόνυσον, παρέδωκεν εἰς τὸν Ἑρμῆν, ὅστις τὸν ἔφερεν εἰς τὰς Νύμφας, αἵτινες ἦσαν ἐν Ἰνδίαις ἐν τῇ πόλει Νύσα, ἐξ ἧς φαίνεται ὠνομάσθη ὁ Βάκχος Διόνυσος, ὡς ἐκ τοῦ Διὸς γεννηθεὶς καὶ ἐν τῇ Νύσῃ ἀνατραφεὶς.

Ὁ Διόνυσος ἀνετράφη ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Σιληνοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχε πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὰς ἐκστρατείας του. Ἀνδρωθεὶς δὲ περιήλθεν ὅλους τοὺς τόπους μέχρι τῶν ἀπωτάτων Ἰνδιῶν διδάσκων τοὺς λαοὺς τὴν ἀμπελουργίαν, τὴν κατασκευὴν τοῦ οἴνου καὶ ἄλλας ὠφελίμους τέχνας. Ὁ Διόνυσος ὑπῆρξεν ἄριστος πολεμιστὴς καὶ ἀνδρείως ἐπολέμησε κατὰ τῶν Τιτάνων ὑπὲρ τοῦ Διὸς, τοῦ πατρὸς του. Οἱ στρατιῶται, οὓς μεθ' ἑαυτοῦ ἔφερον εἰς κατὰκτησιν τῆς γῆς, ἦσαν οὐ μόνον ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες καὶ ἔφερον ὡς ὅπλα θύρρους, τ.ἔ. ῥάβδους περιβαλλομένας φύλλα κισσοῦ καὶ ἀμπέλου. Κατὰ τὴν ἐκστρατείαν εἰς Φρυγίαν ὁ Διόνυσος ἀπώλεσε τὸν προσφιλῆ τοῦ Σιληνὸν ἢ Σάτυρον, τὸν ὁποῖον εὗρὼν ὁ Μίδας ἀπέστειλε καὶ ἔλαβε τὸ χάρισμα νὰ μεταβάλλῃ εἰς χρυσὸν πᾶν ὅ,τι ἤγγιζεν. Ἐπιστρέψας δὲ ἐκ τῆς ἐκστρατείας του εὗρεν ἐν Νάξῳ τὴν Ἀριάδνην, τὴν ὁποίαν ἐγκατέλιπεν ὁ Θησεύς καὶ ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα.

Ὁ Βάκχος ἢ Διόνυσος, συνήθως παρίσταται νέος ἄνευ γενεῶν, μὲ κόμην λελυμένην καὶ

Ὁ Βάκχος.

ξανθὰς ἔχουσιν τρίχας· ἄλλοτε δὲ παρίσταται ὡς παιδίον ἐστεμμένον διὰ κισσοῦ ἢ κλημάτων· κρατεῖ δὲ διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς χειρὸς θύρρον, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς κάλαθον πλήρη σταφυλῶν.